

[Kirkeministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg vilde genoprette Lundforlund-Gerlev som selvstændigt Pastorat. Jeg vil dertil sige: Nej, det vil jeg ikke. Lundforlund er i Udstrækning 662 ha og har 300 Indbyggere, Gerlev har 786 ha og 389 Indbyggere, og jeg anser det — det ved det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer godt — for at være alt for lidt for et selvstændigt Sognekald; et saa lille Sogn kan ikke med Rette stille Krav til den øvrige Folkekirke om at bidrage til at holde en Præst alene for dette lille Folketal, som bor paa et ganske lille Omraade, og hvis Kirker ligger ganske nær hinanden. Om den foretagne Sammenlægning mellem Boslunde og Slots-Bjergby-Sludstrup netop er den rigtige, skal jeg ikke udtale mig om, men vi maa blive ved denne Sammenlægning, indtil man kan give mig Anvisning paa en anden og bedre. Jeg kan for øvrigt godt forstaa, at der er nogen Bitterhed hos Beboerne i Lundforlund-Gerlev, dog ikke af de Grunde, som det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen angav, men fordi det, saa vidt jeg husker, er det eneste Pastorat, som blev ophævet i den foregaaende Kirkeministers Tid. Det er jo altid kedeligt at se en saadan Sammenlægning gaa ud over en selv, medens der i andre Tilfælde, der er lige saa oplagte, ikke bliver foretaget nogen Sammenlægning. Det er, som vi Mennesker nu en Gang er, ret forstaaeligt.

Det samme ærede Medlem spurgte mig om Forstaaelsen af § 25, Stykke 1—2, i Lov om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde af 30. Juni 1922. Jeg skal forsøge at oplyse det ærede Medlem om, at Ministeriets Stilling til dette Spørgsmaal, som for øvrigt vakte en Del Røre ude i Befolkningen, er korrekt og fuldstændig i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelse. Der tales i denne § 25 om Gravpladser og Gravsteder paa Sognets Kirkegaard, og for at forstaa denne Paragraf maa man se paa § 24, Stk. 1, som indeholder Hovedregelen for disse Forhold, nemlig den, at der uden Vederlag skal udlægges Gravplads for en afdød, og hvis den afdøde var gift, skal der samtidig umiddelbart ved Siden af den anviste Gravplads udlægges et Gravsted til den efterlevende Ægtefælle, som bevarer Retten til dette Gravsted, selv om den paagældende dør udenfor Sognet. Det er jo en meget human Bestemmelse, der

gør det muligt for Ægtefæller, hvis de ønsker det, at faa Gravsted ved Siden af hinanden. Efter at Loven har udtalt denne almindelige Regel, siges det saa i § 25, at Menighedsraadet med Tilslutning fra et Menigheds møde kan gøre Indstilling til Stiftsøvrigheden om, at der uanset Bestemmelsen i § 24 skal erlægges Betaling for en Gravplads paa Kirkegaarden, men for at beskytte de ubemidlede bestemmes der saa, at der altid skal være Adgang for disse til at faa en sømmelig Gravplads udlagt uden Betaling, samt at disse Gravpladser ikke maa henlægges til en særlig Afdeling paa Kirkegaarden. Man forstaa ogsaa godt Meningen med disse Bestemmelser, nemlig at Kirken, hvis Menighedsraadet ønsker det, kan faa nogen Indtægt af Kirkegaarden. Men baade i § 24 og § 25, 1ste Stykke, handles der kun om en enkelt Grav, naar der er Tale om en ugift, eller om to Grave, naar der er Tale om Ægtefæller. Derefter kommer § 25, 2det Stykke. Den taler om noget helt andet end § 24 og § 25, 1ste Stykke, nemlig om Familiebegrovelser, det vil sige Gravsteder med Plads til mere end een, henholdsvis to Grave. Om dem siges det, at for saadanne Gravsteder skal der erlægges Betaling, og det samme skal ske, om en Grav ønskes fredet i mere end den lovbefalede Fredningstid. Man synes at have vanskeligt ved at forstaa denne Bestemmelse forskellige Steder. Men for at forstaa den maa man erindre, hvorledes Forholdene har været mange Steder paa vore Landsbykirkegaarde, hvor der er udlagt Gravsteder med indtil 6—7—8, ja, 10 Gravpladser til en Familie, hvorved Pladsen paa Kirkegaarden rundt omkring Kirken meget hurtigt blev optaget, hvorfor der saa maatte anlægges Bikirkegaarde, Assistenskirkegaarde udenfor Byen, Landsbyen, Kirkebyen, som saa mangen Gang blev Gravpladser for de fattige i Sognet, altsaa Fattigkirkegaarde, i Modsætning til Kirkegaarden umiddelbart ved Kirken. Disse Forhold har Loven af 1922 ændret, og da det kom i Strid med gamle Sædvaner mange Steder og berører personlige Interesser hos mange, er det forstaaeligt, at det vækker Modstand nogle Steder. Men den Modstand maa overvindes, og Loven maa holdes. Jeg ser ikke rettere end, at denne Lovbestemmelse er velbegrundet.

Saa vil jeg gerne foreløbig henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen. Jeg vil senere komme tilbage til det samme ærede Medlem i